

Sygn. akt I Ca 137/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie: SO Ewa Pietraszewska

SO Dorota Twardowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiowska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P. i S. P.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda A. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 20 marca 2014 r. sygn. akt IX C 2267/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda A. P. na rzecz pozwanego M. S. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 137/14

UZASADNIENIE

Powód S. P. domagał się zasądzenia od pozwanego M. S. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną pobiciem wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r.

Powód A. P. domagał się zasądzenia od pozwanego M. S. kwoty 6.738 zł za szkodę wyrządzoną w samochodzie powoda. W toku procesu wobec uzyskania od pozwanego kwoty 2.000 zł, powód za zgodą pozwanego ograniczył żądanie do kwoty 4.738zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r.

Pozwany M. S. wniósł o oddalenia powództwa w całości. Pozwany przyjął swoją odpowiedzialność za zdarzenie, ale zakwestionował wysokość roszczeń zgłoszonych przez powodów. Podniósł, że wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Elblągu został zobowiązany do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2.000 zł. W

ocenie pozwanego przyznana powodom kwota 2.000 zł w całości rekompensuje szkodę powstałą na skutek zdarzenia oraz krzywdę doznaną przez powoda S. P..

Wyrokiem z dnia 20 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Elblągu zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda S. P. kwotę 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r. (punkt I), umorzył postępowanie w części cofniętego powództwa (punkt II), oddalił powództwo A. P. w pozostałym zakresie (punkt III), zasądził od pozwanego na rzecz powoda S. P. kwotę 867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt IV) oraz zasądził od powoda A. P. na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt V).

Rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i oceny prawnej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji:

Sąd Rejonowy ustalił, że wyrokiem nakazowym z dnia 26 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII K (...) Sąd Rejonowy w Elblągu uznał M. S. w punkcie I wyroku winnym tego, że w dniu 29 czerwca 2013 roku w miejscowości Z., gmina P., umyślnie uszkodził samochód marki R. (...) o nr rej. (...) poprzez rzucanie kamieniami oraz skakanie po karoserii, które to czynności spowodowały rozbicie szyby tylnej oraz zarysowania i wgniecenia karoserii pojazdu, a tym samym straty w wysokości 6588,31 zł na szkodę Ł. P., to jest popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. i za to został skazany na karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. W punkcie II wyroku sąd uznał M. S. winnym tego, że w dniu 29 czerwca 2013 roku w miejscowości Z., gmina P., dokonał uszkodzenia ciała małoletniego S. P. w ten sposób, że uderzając go dłonią po twarzy oraz przewracając, uderzał głową pokrzywdzonego o podłoże i przygniatając nogą jego klatkę piersiową spowodował u pokrzywdzonego niezbyt rozległe stłuczenia powłoki głowy oraz drobne stłuczenia klatki piersiowej powodując rozstrój jego zdrowia na czas nieprzekraczający siedmiu dni, to jest popełnienia występku kwalifikowanego z art. 157§2 kk i za to został skazany na karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Sąd wymierzył M. S. karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Ponadto w punkcie IV wyroku orzeczono wobec pozwanego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Ł. P. kwoty 2.000 zł.

W wyniku zdarzenia powód S. P. doznał uszkodzenia ciała w postaci niezbyt rozległego stłuczenia powłoki głowy oraz drobnych stłuczeń klatki piersiowej, powodującego u powoda rozstrój zdrowia na czas nie przekraczający siedmiu dni. W dniu zdarzenia powód korzystał z pomocy lekarskiej, stwierdzono u niego ból klatki piersiowej i stłuczenia powłok głowy, przeprowadzono badanie rentgenowskie (Rtg), które nie ujawniło żadnych odchyśleń od stanu prawidłowego. Powód S. P. został wypisany z zaleceniem wypoczynku przez 5 dni, leczenia przeciwobrzękowego, leczenia przeciwbólowego oraz stosowania okładów chłodzących na obolałe miejsca. W ramach dalszego leczenia zalecono kontrolę u lekarza rodzinnego. Powód przy tym odczuwał dolegliwości bólowe związane z urazem.

Podstawę dla przedstawionych ustaleń faktycznych stanowił wydany w postępowaniu karnym prawomocny wyrok nakazowy oraz zeznania powodów, a także zebrane w sprawie dokumenty i akta sprawy karnej VIII K (...).

Powództwo w części dotyczącej roszczenia powoda S. P. zasądzenia od pozwanego M. S. na jego rzecz kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną pobiciem uznano za uzasadnione, odwołując się do regulacji art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. oraz art. 481 k.c. i art. 455 k.c. co do odsetek ustawowych, uznając żadaną kwotę za adekwatną do rozmiaru krzywdy.

Odnośnie żądania powoda A. P. ograniczonego do kwoty 4.738 zł tytułem odszkodowania, wskazano na dyspozycję art. 415 k.c. i przesłanki odpowiedzialności deliktowej dłużnika, a mianowicie powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między tym zdarzeniem a szkodą. Wskazano, że w ramach odpowiedzialności deliktowej wierzycielowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody rozumianej jako uszczerbek majątkowy, a ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej oraz wysokości szkody spoczywa na wierzycielu zgodnie z art. 6 k.c. Zauważono, że fakt zaistnienia szkody przesądza o powstaniu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego do jej naprawienia, jednakże przepis art. 6 k.c. nakłada obowiązek udowodnienia faktów na osobę, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Uznano

wobec tego, że na powódzie jako poszkodowanym spoczywa obowiązek udowodnienia faktu powstania szkody, jak i jej wysokości. Sąd Rejonowy stwierdził, że w sprawie bezspornym było, iż pozwany dnia 29 czerwca 2014 r. uszkodził samochód osobowy marki R. (...) należący do powoda A. P., za co pozwany został skazany zgodnie z ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku. Na powódzie ciążył jednak obowiązek wykazania w postępowaniu cywilnym wysokości szkody poniesionej na skutek tego zdarzenia. Wskazano, że przedstawiona przez powoda kalkulacja naprawy samochodu uszkodzonego przez pozwanego z dnia 01 lipca 2013 r. nie może stanowić dowodu potwierdzającego wysokość poniesionej szkody z uwagi na zakwestionowanie tej kalkulacji przez pozwanego, powód powinien więc złożyć wniosek o powołanie dowodu z opinii biegłego.

Sąd pierwszej instancji uznał bowiem, że brak jest podstaw do przyjęcia, że wartość uszkodzonego mienia stwierdzona prawomocnym wyrokiem skazującym ma moc wiążącą w postępowaniu cywilnym. Przywołano treść art. 11 k.p.c., wskazując, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, ale stwierdzono, że sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami co do popełnienia przestępstwa. Wyjaśniono, że związanie to dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia co do czasu, miejsca, poczytalności sprawcy itp., natomiast wszelkie inne ustalenia prawomocnego skazującego wyroku karnego, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa, nie mają mocy wiążącej dla sądu cywilnego. Sąd cywilny może więc czynić własne ustalenia w zakresie okoliczności, które nie dotyczą popełnienia przestępstwa, mimo że pozostają w związku z przestępstwem, a ustalenia te mogą się różnić od tych, których dokonał sąd karny.

Sąd Rejonowy wyróżnił dalej kwestię związania sądu cywilnego ustaleniem przez sąd karny wysokości szkody, stwierdzając, że powinna być ona rozstrzygana w zależności od tego, czy ustalona wysokość szkody stanowi niezbędny element stanu faktycznego przestępstwa. Odwołując się do orzecznictwa stwierdzono, że sąd w postępowaniu cywilnym związany jest ustaleniami zawartymi w sentencji wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa i jego kwalifikacji, a więc uwzględniającymi znamiona przestępstwa, za popełnienie którego pozwany został prawomocnie skazany. Tymczasem w sprawie wysokość szkody nie stanowiła niezbędnego elementu stanu faktycznego przestępstwa, jego znamion, lecz miała jedynie charakter posiłkowy. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 415 k.c. a contrario oddalił powództwo w zakresie żądania przez powoda A. P. odszkodowania jako nieudowodnionego co do wysokości szkody.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu powołano art. 98 § 1 k.p.c. a rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowanie w części dotyczącej cofniętego powództwa art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku powód A. P. zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo (punkt III) i w części rozstrzygającej o kosztach procesu (punkt V), zarzucając obrazę prawa materialnego – art. 415 k.c., art. 361 § 1 k.c. i art. 363 § 1 i 2 k.c. wskutek błędnej interpretacji i niezastosowania; obrazę art. 11 k.p.c. przez błędną interpretację oraz błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie braku udowodnienia przez powoda wysokości poniesionej szkody wskutek działań pozwanego i w konsekwencji oddalenie zasadnego powództwa. Apelujący domagał się zmiany wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda A. P. kwoty 4.738 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r., zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 1.500 zł za okres od dnia 01 października 2013 r. do dnia 23 stycznia 2014 r. oraz kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji wywodzono, że bezspornym jest uszkodzenie samochodu powoda poprzez rozbicie tylnej szyby oraz wgniecenia i zarysowania karoserii. Wskazywano, że wartość prac blacharskich i lakierniczych oraz części zamiennych i materiałów niezbędnych do naprawy wynosi 6.588 zł 31 gr, co wykazano kosztorysem naprawy sporządzonym przez autoryzowany serwis i przedstawionym w postępowaniu karnym, w wyroku nakazowym ustalono, że pozwany popełnił zarzucany czyn, umyślnie uszkodził samochód a wartość uszkodzeń określono na wskazaną kwotę. W ocenie skarżącego na podstawie art. 11 k.p.c. ustalenia te były wiążące dla sądu cywilnego, a tę samą kalkulację wyrządzenia szkody powód przedstawił w toku tego postępowania. Dodatkowo przedstawił fakturę za wykonanie kosztorysu n kwotę 150 zł jako wydatek konieczny dla udowodnienia wysokości szkody. Zdaniem skarżącego skoro w obu postępowaniach posłużył się tym samym kosztorysem, to nieuprawnione jest

twierdzenie Sądu pierwszej instancji, że powód nie udowodnił wysokości szkody, zwłaszcza że po uzyskaniu należnego odszkodowania powód zleci naprawę tej samej firmie. Ponadto wobec zapłaty przez pozwanego kwoty 1.500 zł tytułem częściowego naprawienia szkody zasądzonej wyrokiem karnym, powodowi w jego ocenie należą się odsetki ustawowe za okres opóźnienia. Podnoszono także, że art. 363 § 1 k.c. statuuje wybór poszkodowanego co do żądania naprawienia szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego albo zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W odpowiedzi na apelację pozwany M. S. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych i zgodnych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym ustaleń faktycznych oraz opartej na przywołanym przepisach i właściwej ich interpretacji i wykładni oceny prawnej tak ustalonego stanu sprawy, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przywoływania.

Zarzuty apelacji, wskazujące na naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym art. 415 k.c., art. 361 § 1 i 2 k.c. oraz art. 363 § 1 i 2 k.c., w istocie – jak wynika z uzasadnienia apelacji – nawiązują do zasadniczego zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 11 k.p.c. poprzez przyjęcie braku związania sądu cywilnego ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego w zakresie wartości szkody wyrządzonej powodowi opisanej w tym wyroku.

W kontekście tak postawionych zarzutów należy przypomnieć, że wyrokiem nakazowym z dnia 26 sierpnia 2013 r. oskarżonego M. S. uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na umyślnym uszkodzeniu samochodu marki R. (...) nr rej. (...) poprzez rzucanie kamieniami oraz skakanie po karoserii, co spowodowało rozbicie szyby tylnej oraz zarysowania i wgniecenia karoserii pojazdu, a tym samym straty w wysokości 6.588 zł 31 gr na szkodę Ł. P., to jest czyn z art. 288 § 1 k.k. i skazano na karę grzywny, jak też na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. P. kwoty 2.000 zł.

Zgodnie z art. 288 § 1 k.k. kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności (...). Czynność wykonawcza przy tym przestępstwie polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, a skutkiem jest zniszczenie, uszkodzenie lub niezdatność do użytku rzeczy, przy czym szkoda majątkowa powinna przekraczać 250 zł, a czyn musi być popełniony umyślnie. Jednocześnie przestępstwo określone w art. 288 § 1 k.k. posiada swój odpowiednik w kodeksie wykroczeń opisany w art. 124 k.w. Granicę między przestępstwem niszczenia lub uszkodzenia rzeczy a wykroczeniem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy, która ma zasadnicze znaczenie dla kwalifikacji zachowania sprawcy, od niej bowiem zależy, czy określone zachowanie stanowi występki z art. 288 § 1 k.k. czy też wykroczenie określone w art. 124 § 1 k.w. Z uwagi na konstrukcję przestępstwa i wykroczenia uszkodzenia rzeczy konieczne jest zatem ustalenie wysokości uszczerbku wywołanego przez niszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatną do użytku. Przepis art. 124 § 1 k.w. wyraźnie wskazuje bowiem, że granicą między występkiem a wykroczeniem uszkodzenia rzeczy jest wysokość szkody, przekraczająca 250 zł. Jednakże ustalenie to ma wpływ jedynie na kwalifikację czynu: przestępstwa lub wykroczenia – w zależności od przyjętej przez ustawodawcę granicy 250 zł. Stąd zawarcie w wyroku skazującym określenie wysokości szkody związane jest z kwalifikacją prawnokarną, ale sama wysokość szkody nie stanowi znamion przestępstwa, bowiem należą do nich jedynie opisany sposób działania sprawcy – czynności wykonawcze dokonane w zamiarze umyślnym oraz skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku rzeczy, powodujące szkodę majątkową, która dla kwalifikacji jako przestępstwo musi przekroczyć kwotę 250 zł.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa, a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu, które znajdują się w

sentencji wyroku. Oznacza to, że sąd, rozpoznając sprawę cywilną, musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1977 r., sygn. akt IV PR 63/77, LEX nr 7928), a w postępowaniu cywilnym pozwany nie może bronić się zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które wcześniej został skazany prawomocnym wyrokiem wydanym w postępowaniu karnym, ani też że przestępstwem tym nie wyrządził szkody. Związanie dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności sprawcy itp. Wszelkie inne ustalenia prawomocnego, skazującego wyroku karnego, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa, nie mają mocy wiążącej dla sądu cywilnego, nawet jeśli są zawarte w sentencji wyroku. Nie są wiążące okoliczności powołane w uzasadnieniu wyroku. Nie można też traktować uzasadnienia wyroku karnego, czy jego fragmentów, jako dokumentu ze wszystkimi skutkami procesowymi, jakie kodeks postępowania cywilnego wiąże z dokumentami urzędowymi - art. 244 i 252 k.p.c. Sąd cywilny może więc czynić własne ustalenia w zakresie okoliczności, które nie dotyczą popełnienia przestępstwa, mimo że pozostają w związku z przestępstwem. Ustalenia te mogą różnić się od tych, których dokonał sąd karny (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., sygn. akt III CK 642/04, LEX nr 177207, oraz z dnia 6 marca 1974 r., sygn. akt II CR 46/74, OSP 1975, z. 3, poz. 63).

Natomiast w zakresie zawartego w wyroku karnym ustalenia wysokości szkody osoby pokrzywdzonej, dominuje pogląd, że jeżeli określenie wysokości szkody przez sąd karny ma charakter ocenny i stanowi ustalenie posiłkowe, nie wiąże sądu cywilnego. Jeżeli jednak ustalenie wysokości szkody wynika bezpośrednio z ustalenia przedmiotu przestępstwa i stanowi jeden z elementów stanu faktycznego, to ustalenie takie jest dla sądu cywilnego wiążące (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1967 r., sygn. akt I CR 464/66, LEX nr 6122, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 kwietnia 1995 r., sygn. akt II Akc 59/95, OSA 1996, z. 9, poz. 35; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2009 r., sygn. akt I PK 60/09, LEX nr 550992) – jak wynika z powołanych orzeczeń – co do zasady dotyczy to przestępstw polegających na zgarnięciu określonej sumy pieniężnej czy przywłaszczeniu określonej ilości środków pieniężnych.

Jak stwierdza się w literaturze, moc wiążąca wyroków karnych w postępowaniu cywilnym nie jest wynikiem określonych skutków prawomocności ani powagi rzeczy osądzonej wyroków karnych, lecz jej podstawę stanowi specjalna norma prawna – art. 11 k.p.c. – mająca na celu głównie uniknięcie możliwości wydania na podstawie tych samych faktów różnych (sprzecznych) orzeczeń w sprawach cywilnych i karnych oraz konieczności prowadzenia postępowania dowodowego w dwóch odrębnych postępowaniach sądowych w celu ustalenia tych samych faktów. Przyznanie takiej mocy wyrokom karnym jest regulacją szczególną i stanowi odstępstwo od podstawowych zasad postępowania cywilnego: bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów, co w pewnym stopniu ogranicza też niezawisłość sędziego w sprawie cywilnej.

Z tych względów wykładnia art. 11 k.p.c. powinna być dokonywana w sposób ścisły, a nawet zawężający i nie może prowadzić do poszerzenia zakresu związania przez wyłączenie spod ustaleń i oceny sądu cywilnego innych okoliczności niż tylko te, które wynikają z ustaleń prawomocnego wyroku skazującego i przesadzają o popełnieniu przestępstwa. Konieczność sprecyzowania zakresu związania szczególnie wyraźnie występuje w sprawach odszkodowawczych w związku ze szkodą wyrządzoną w wyniku zaboru mienia, niedoboru lub innych przestępstw wyrządzających szkodę.

W literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się na gruncie takich spraw, że jeżeli do istoty przestępstwa nie należy skutek w postaci wyrządzenia szkody (np. przestępstwo niedopełnienia obowiązku nadzoru nad mieniem), sąd cywilny nie jest związany wskazaną w wyroku karnym wysokością szkody, jaka wystąpiła w wyniku niedopełnienia obowiązku nadzoru. Natomiast jeżeli wystąpienie szkody należy do istoty przestępstwa (np. przestępstwa zaboru, przywłaszczenia, sprzeniewierzenia), sąd cywilny jest związany ustaloną w wyroku karnym szkodą w postaci wskazanej przywłaszczonej kwoty lub przywłaszczonej określonej rzeczy, choć w tym drugim przypadku z reguły sam może ustalić jej wartość.

Jeżeli zaś do istoty przestępstwa należy wyrządzenie szkody o określonym rozmiarze, od której zależy byt przestępstwa albo wykroczenia (art. 119 i 122 k.k.) lub kwalifikacja prawna czynu, wysokość kary czy inne skutki, np.: gdy popełnienie określonego przestępstwa uwarunkowane jest wyrządzeniem "znaczej szkody" lub "szkody w wielkich

rozmiarach" (por. art. 292 § 2 k.k., art. 294 § 1 k.k., art. 296 § 3 k.k., art. 296a § 4 k.k., art. 299 § 6 k.k., art. 303 § 2 k.k.), a pojęcia te zostały zdefiniowane w ustawie przez wskazanie miernika pozwalającego określić je kwotowo (por. art. 115 § 5, 6 i 7 k.k.), sąd cywilny jest związany rozmiarem szkody (wartością progową) określoną w wyroku karnym i nie może ustalić, że szkoda była mniejsza. Nie oznacza to jednak związania określoną w wyroku wysokością szkody poza zakreślonym progiem kwalifikującym dany czyn.

W przedmiotowej sprawie od początku procesu pozwany wskazywał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności względem powoda A. P. za uszkodzenie samochodu stanowiącego własność powoda w miejscu, czasie i przy sposobie działania opisanymi w wyroku karnym skazującym. Wyraźnie jednak zaprzeczał, aby wysokość szkody odpowiadała wartości wskazywanej przez powoda, słusznie przy tym powołując się na fakt, że określenie zawarte w wyroku karnym, jako nie należące do znamion przestępstwa – co omówiono powyżej – nie jest wiążące dla sądu cywilnego i szeroko odnosząc się do regulacji art. 11 k.p.c. Jednocześnie pozwany podważał wiarygodność sporządzonej na zlecenie powoda kalkulacji kosztów naprawy, stawiając zarzuty co do placówki, która dokonała wyceny, opisując cechy pojazdu powoda, w szczególności jego wiek, jak też zasadnie podnosząc, że kalkulacja jest jedynie dokumentem prywatnym, zakwestionowanym przez pozwanego, co obliuguje powoda do udowodnienia wysokości szkody zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. Stanowisko pozwanego opierało się przy tym na zasadniczym twierdzeniu, że szkoda powoda nie przekracza kwoty 2.000 zł, do której naprawienia został zobowiązany w wyroku karnym, a w związku z wykonaniem tego obowiązku, ciężar dowodu okoliczności przewyższających akceptowaną wartość spoczywa na powodzie. Przy braku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, którego stanowisko sprowadzało się – podobnie jak w apelacji – do twierdzenia, że wysokość szkody udowodniono zapisem w wyroku karnym opartym o tę samą kalkulację, którą powód posługuje się obecnie w procesie cywilnym – prawidłowa jest konstatacja Sądu Rejonowego, że powód nie wykazał zasadności powództwa ponad kwotę 2.000 zł, które to świadczenie ostatecznie przekazano na rzecz powoda (pomimo zasądzenia go w wyroku karnym na rzecz pokrzywdzonego Ł. P.) i w tym zakresie wobec cofnięcia powództwa postępowanie prawomocnie umorzono. W aspekcie przyznania, że kwota 2.000 zł została przekazana powodowi na poczet wyrównania szkody wywołanej uszkodzeniem pojazdu spowodowanym czynem pozwanego, nie doszło także do sytuacji, aby powód pomimo przypisania uszkodzenia mienia pozwanemu nie uzyskał z tego tytułu żadnego odszkodowania. Jak wskazał prawidłowo Sąd pierwszej instancji, szkoda do kwoty 2.000 zł została zrekompensowana, zaś ciężar dowodu wyrządzenia szkody o większej wartości obciążał powoda, który obowiązku dowodowego nie podjął, co uzasadniało oddalenie żądania i czyni zarzuty apelacji bezzasadnymi.

Brak było także podstawy do zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 1.500 zł, skoro w wyroku karnym pozwanemu nie określono w ogóle terminu spełnienia tego świadczenia, a ponadto zobowiązanie nałożone w wyroku karnym dotyczyło Ł. P. jako pokrzywdzonego, nie zaś powoda A. P.. Nie doszło zatem do wymagalności tego świadczenia na rzecz powoda, a ponadto żądanie w tym zakresie zostało cofnięte i postępowanie prawomocnie umorzono. Także zatem ten zarzut apelacji był bezzasadny.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Okręgowy uznał apelację za bezzasadną i oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.jedn. Dz. U.2013 r. poz.461).